

Het huis van de bovenmeester: Rijksstraatweg 127

In 1986 waren wij op zoek naar een huis. We woonden toen in een flat in de wijk Nellestein (Amsterdam ZO). Alhoewel het ons daar, net ouders geworden, goed beviel wilden we graag “een huis met een tuin”. In verband met ons werk zochten we rond Amsterdam-Zuidoost. Nadat we elders in Duivendrecht een huis hadden bekeken, fietsten we door de Rijksstraatweg langs het kleine kerkje, waar bij het huis ernaast, nummer 127, een bordje “ te koop” stond.

We vielen meteen op het huis: Authentiek, vrijstaand en een flinke tuin, met daarin een prachtige, imposante paardenkastanje. De nadelen zagen we later bij de eerste bezichtiging: slecht onderhouden, geen modern comfort, 2 gaskachels alleen beneden, slecht in de verf, rottende kozijnen, een oude poepdoos die afvoerde op een septic-tank, een verzakte, volstrekt verwaarloosde tuin en nog veel meer wat niet deugde. Onbewoonbaar: het zou flink gerenoveerd moeten worden!

Nadat een bevriende bouwkundige had geoordeeld dat het bouwkundig goed in elkaar zat en goed “op zijn vele palen stond” durfden we de koop aan.

Het huis was eigendom van de protestantse gemeente. De laatste bewoner, hoofdmeester den Ouden, was vertrokken naar ‘t Reijgersbosch en de kerk had geld nodig om de “aanbouw” te kunnen bouwen. Eind 1986 werd de koopakte getekend. We gingen aan de slag om een verbouwingsplan te maken en een aannemer te selecteren. Het was een hele schrik toen die met een begroting kwam die 2 maal zo hoog was dan we gepland hadden en (bijna) even hoog als de aankoopssom. Dit betekende dat we de aannemer alleen de grote klussen lieten doen en zelf, met vrienden en familie, heel veel hebben aangepakt. Balken bleken verrot, het dak moest gerepareerd, waterleiding en elektra moesten geheel vernieuwd, centrale verwarming aangelegd en een badkamer en keuken moesten gerealiseerd worden. (door Theo Verkaick van de firma Schuurmans)



Het huis van Meester Grimme, zo genoemd door fotograaf Fred Kelpin 2011

Maar..... na veel zorgen, zwoegen en zweten konden we uiteindelijk in mei 1987 ons 'nieuwe' huis betrekken. Zoals dat gaat met een oud huis hebben we in de jaren daarna nog menige reparatie, verbouwing en dergelijke moeten doen. Ook de tuin heeft een forse metamorfose doorgemaakt. In 1997 hebben we, tot ons grote genot, aan de kant van Mattijsen een aanbouw kunnen realiseren.

Al met al wonen we dus al 25 jaar in ons huis. Onze twee kinderen zijn er opgegroeid en weer uitgevlogen. En we hebben er nooit spijt van gehad dat we de stap naar Duivendrecht hebben gemaakt. Dat het een huis is dat "leeft" blijkt ook wel uit het feit dat we meerdere keren bezoek hebben gehad van oud-bewoners (kinderen van de onderwijzers, van meester Grimme en meester den Ouden) die nog graag eens binnen wilden kijken in hun oude huis. Ook uit de vele blikken van voorbijgangers blijkt dat het een huis is dat karakter heeft en opvalt.

Over de geschiedenis van het huis weten we niet zo heel veel. Het is gebouwd rond 1920 als onderwijzerswoning en tot onze komst heeft "de bovenmeester" er ook altijd gewoond. Het is een voor die tijd typisch huis, niet ontworpen door een architect, maar door een aannemer, die gewoon wist hoe je een huis moest bouwen. De twee bolletjes aan weerszijden van de daknok zie je veel bij huizen uit die tijd uit deze streek. De indeling is ongeveer zo gebleven als het was. Het kleine zijkamertje aan de voorkant was vast ooit de werkkamer van de bovenmeester, waar hij het schoolwerk nakeek en de belhamels tot de orde riep. De achterkant grensde aan het schoolplein, waardoor hij tijdens het speelkwartier gemakkelijk thuis even koffie kon drinken, (maar of hij dat ook deed, weten we niet).

De ouders van Frans woonden aan de straatweg in Breukelen, waar Frans is geboren. Vanaf onze verhuizing woonden we dus in dezelfde straat, omdat het de oude weg van Amsterdam naar Utrecht is die aangelegd zou zijn door de Fransen.

De kerk, de oude school en ons huis: ze horen gewoon bij elkaar, het is een leuk stukje Oud-Duivendrecht, waaraan nog gemakkelijk de sfeer van de jaren 20 valt te proeven.

We hopen er nog lang te wonen!

Chris Folkers en Frans Smits,

augustus 2012